



**Grau de Llengües i Literatures Modernes
(itinerari català/espanyol)**

Treball de Fi de Grau

Curs 2017-2018

**Ordre dels pronoms febles d'objecte directe i indirecte en el
parlar de Manacor**

Maria Antònia Amer Ribot

**TUTOR: Jordi Fortuny Andreu
COTUTORA: Clàudia Pons-Moll**

Barcelona, Juny del 2018

El vell regne de Mallorca
mai no ens el faran bocins,
per això la Història crida:
Siau qui sou, mallorquins!

Guillem d'Efak

Agraïments

A tots els informants de Manacor que han fet possible aquest treball.

A ma mare, a mon pare i a la meva *alter ego*, la meva germana, per tenir la capacitat innata de transmetre'm tot el seu escalf, fins i tot a 250 quilòmetres de distància.

Al Pere, per tot l'afecte i aixopluc ofert durant l'elaboració d'aquest estudi.

A l'Anna, la Meritxell, la Gisela, el Max i el Pau, que s'han convertit en la meva família catalana en aquest camí d'aprenentatge constant.

Als meus tutors, Jordi i Clàudia, per obrir-me nous horitzons i per confiar en mi i en aquest treball.

RESUM

El català de Mallorca és una de les varietats més diferenciades dins del mosaic lingüístic català. Com a dialecte consecutiu, és l'únic que manté l'ordre tradicional dels pronoms febles d'acusatiu + datiu, propi del català antic.

De fet, en la resta de varietats aquests pronoms segueixen l'ordre oposat (datiu + acusatiu) — l'establert per la normativa— com a conseqüència d'un canvi lingüístic intern a la llengua.

Per aquest motiu, s'ha considerat oportú estudiar l'estat actual del mallorquí pel que fa a l'ordre dels pronoms febles d'objecte directe i indirecte. D'altra banda, també s'han analitzat dos possibles tipus de variació lingüística: variació generacional i variació segons el sexe dels parlants.

Amb l'objectiu de tenir mostres de l'ús real de la llengua, s'ha entrevistat un conjunt reduït d'informants del municipi de Manacor. Aquestes mostres han permès provar la presència d'un canvi lingüístic que opera, almenys, en la varietat del manacorí, així com també l'existència d'una clara variació generacional.

PARAULES CLAU: català de Mallorca, pronoms febles, clítics, ordre, variació lingüística

ABSTRACT

Mallorca Catalan is one of the most differentiated varieties of Catalan. As a consecutive dialect, it is the only one that keeps the traditional order of the weak pronouns of accusative + dative, typical of the ancient Catalan.

In fact, in the rest of varieties, these forms follow the opposite order (dative + accusative) — the established by the normative — as a result of a linguistic change.

For this reason, is thought to be necessary to study the current situation of the weak pronouns of Mallorca Catalan. On the other hand, the variation between generations and gender has also been studied.

In order to have samples of the real use of the language, a reduced group of informants from Manacor has been interviewed. These samples have proved the presence of a linguistic change, at least in the variety of Manacor, as well as the existence of a generational variation.

KEY WORDS: Mallorca Catalan, weak pronouns, clitics, order, linguistic variation

ÍNDEX

1	INTRODUCCIÓ	6
1.1.	Interès del tema	6
1.2.	Objectius	8
1.3.	Hipòtesis	8
1.4.	Marc de la recerca i bases teòriques	8
2.	METODOLOGIA	9
2.1.	Informants	9
2.2.	Entrevista	10
3.	TRACTAMENT DE LES DADES	12
3.1.	Criteris de presentació de les dades	12
3.2.	Taula general de resultats	13
3.3.	Bases estadístiques	18
4.	ANÀLISI DELS RESULTATS	20
4.1.	Variació generacional	20
4.2.	Variació segons el sexe	24
5.	CONCLUSIONS	27
6.	BIBLIOGRAFIA	29
7.	ANNEXOS	30
7.1.	ANNEX 1: Enquesta inicial	30
7.2.	ANNEX 2: Guió entrevista	33

1 INTRODUCCIÓ

1.1. Interès del tema

El balear, dialecte oriental, és una de les varietats més diferenciades dins del marc de la llengua catalana. Aquest dialecte comprèn quatre subdialectes o varietats que són força diferents: el mallorquí, el menorquí, l'eivissenc i el formenterer. Encara que molts estudis s'han dedicat a analitzar les característiques pròpies d'aquests dialecte —com ara l'article salat o els seus peculiars sistemes vocàlics—, encara hi ha molts d'aspectes que no han estat estudiats amb la profunditat que mereixen.

Amb la intenció d'ampliar els treballs sobre el balear i per motius autobiogràfics, el treball se centra en el dialecte autòcton de l'illa de Mallorca: el català de Mallorca. Així doncs, hi ha hagut un aspecte d'aquesta varietat que ens ha suscitat un interès especial i que, com molts d'altres, no ha estat més que esmentat en alguns estudis: l'ordre dels clítics pronominals d'objecte directe i indirecte en mallorquí.

Mentre que en la majoria de varietats del català l'ordre habitual quan es combinen clítics pronominals és *datiu (objecte indirecte) + acusatiu (objecte directe)*, el català de Mallorca presenta l'ordre oposat: *acusatiu + datiu*. D'aquesta manera, en aquesta varietat del català és possible trobar construccions com ara **La me** vaig comprar (*la jaqueta*), davant de construccions com ara **Me la** vaig comprar, que seria l'equivalent a l'ordre general del català.

Cal tenir en compte, però, tal com explica Veny (1993: 93), que es tracta d'una característica pròpia de la llengua antiga, és a dir, l'ordre d'objecte directe + objecte indirecte és l'ordre tradicional no només del territori objecte del nostre estudi, sinó també de la resta del domini lingüístic català. Per això, és més adequat parlar d'un manteniment de l'ordre tradicional dels clítics pronominals d'acusatiu i datiu en mallorquí.

El lingüista manacorí Antoni M. Alcover, l'any 1916, ja va parlar de l'existència del que ell va anomenar *lleï primitiva de construcció catalana*:

Essent un dels dos o més pronoms prefixats me, te, se, nos, vos (o qualsevol dels derivats de nos, vos), la lleï primitiva de construcció catalana era que el pronom acusatiu anava davant i el pronom datiu anava darrera. Això se feia dins tots els territoris de la llengua, com se veu dins els monuments de per tot, anteriors an el sigle XVI. Dins aquix sigle i següents tal lleï se

anà perdent, passant el pronom datiu davant i l'acusatiu darrera, conservant-se just a Mallorca la llei antiga.

(Alcover 1916: 49)

D'acord amb el que s'acaba d'explicar, és molt probable que es tracti d'un canvi lingüístic intern a la llengua, ja que és un canvi que han anat experimentant la resta de varietats del català a partir del segle XVI, i perquè l'ordre *datiu + acusatiu* és l'ordre general en les llengües romàniques. Si es considera la llengua catalana des d'una perspectiva diacrònica, s'observa que el mallorquí és la varietat que més s'acosta al català medieval; per tant, és una varietat arcaïtzant. Aquest fet es deu principalment a la condició de dialecte consecutiu de la varietat mallorquina, que el fa més “resistent” als canvis lingüístics i, consegüentment, aquests hi operen més tard respecte a la resta de dialectes.

Pel que fa a l'ordre establert per la normativa i que, per tant, és considerat l'ordre estàndard, ens hi referirem com a “ordre innovador”, ja que, en mallorquí, és un ordre totalment nou:

Molt sovint, en una proposició, figuren un complement-datiu i un complement-acusatiu [...]. Ambdós complements poden estar representats per pronoms febles [...]. Quan en la proposició figuren dos pronoms febles, complement-acusatiu l'un i complement-datiu l'altre, aquest s'anteposa a aquell.

(Fabra 1956: §IV)

Finalment, cal dir que aquest estudi s'ha centrat al municipi de Manacor, capital de la zona de Llevant de l'illa. No ha estat una tria a l'atzar, sinó que s'ha escollit per les arrels de l'autora d'aquest estudi.



Imatge: http://www.conselldemallorca.net/?id_section=1373&id_media=7231&id_lang=1

1.2.Objectius

Aquest treball, a banda d'ampliar els estudis existents de dialectologia catalana, té com a objectiu principal comprovar si encara es manté l'ordre tradicional dels pronoms febles d'objecte directe i indirecte del català entre els parlants del municipi de Manacor.

A banda de l'objectiu general ja esmentat, també se n'inclouen altres de més específics, com ara l'estudi de dos possibles tipus de variació, en relació amb l'ordre que estem estudiant: variació generacional —és a dir, si hi ha variació entre les diferents franges d'edat estudiades— i variació segons el sexe dels parlants —és a dir, variació entre els dos sexes o gèneres dins d'una mateixa generació.

1.3.Hipòtesis

Com a resultat d'aquest estudi, s'espera observar una clara variació generacional. D'una banda, s'espera que la franja d'edat més elevada presenti una alternança mínima o, fins i tot, nul·la a favor de l'ordre tradicional. D'altra banda, pel que fa a les dues franges d'edat restants, s'espera observar més alternança entre ordre tradicional i ordre innovador.

També s'ha considerat la possibilitat de trobar variació segons el sexe, sobretot pel que fa a la franja intermèdia, que és on acostumen a posar-se de manifest les diferències entre dones i homes. S'han tingut en compte observacions d'autors com ara Labov (1990), que han pogut constatar que les dones tendeixen a ser més innovadores que els homes davant d'un canvi lingüístic.

1.4.Marc de la recerca i bases teòriques

Aquest treball parteix de la combinació de diverses disciplines. En primer lloc, l'estudi s'emmarca dins dels estudis de dialectologia, ja que analitza un aspecte característic i distintiu de la varietat del mallorquí. En segon lloc, es pot considerar un estudi sociolingüístic, ja que té en compte les variables de l'edat i de sexe dels informants.

Així mateix, el treball també interactua amb la fonètica i la fonologia. D'una banda, perquè, per presentar les dades, s'ha dut a terme la transcripció fonètica de les respostes dels informants i, de l'altra, perquè també s'hi han dut a terme algunes observacions de caràcter fonològic.

Finalment, cal remarcar que es tracta d'un estudi qualitatiu i no quantitatiu: s'ha seleccionat un nombre reduït d'informants per poder comprovar les hipòtesis de partida. Amb tot, aquest treball pretén encetar un tema que encara no havia estat tractat amb profunditat i espera motivar filòlegs i lingüistes a ampliar-lo quantitativament i geogràficament, ja que el treball només comprèn un territori concret de l'illa.

2. METODOLOGIA

2.1. Informants

Per tal d'obtenir les dades, s'han establert tres franges d'edat: una primera franja (GI) que inclou informants de menys de 25 anys, una franja intermèdia (GII) d'informants d'entre 35 i 45 anys i, finalment, una última franja (GIII) d'informants de més de 50 anys.

S'ha trobat adient tenir en compte no només les polaritats (GI i GIII), sinó també la generació intermèdia (GII), per dos motius. D'una banda, perquè, si l'objectiu és comprovar l'existència d'una possible variació generacional, és important poder analitzar una possible gradació entre els parlants. D'aquesta manera, sense la GII, no s'hauria pogut apreciar un possible estat intermedi de la llengua, l'esglaó entre els joves i els més grans. I, de l'altra, perquè si es vol analitzar una possible variació segons el sexe, cal basar-se principalment en les franges intermèdies, ja que és on queden reflectides aquest tipus de diferències.

De cada generació, s'han entrevistat un total de sis informants —tres de cada sexe. S'ha d'esmentar, però, que originàriament s'havia establert un total de quatre informants per generació, dos informants de cada sexe. La possibilitat de tenir dues entrevistes —d'informants del mateix sexe i d'una mateixa generació— que presentessin tendències molt allunyades ha estat el que ens ha fet elevar el nombre a tres informants per sexe. D'aquesta manera, un tercer informant ens ajudaria a comprovar quina és la tendència majoritària, en cas d'obtenir entrevistes amb mostres molt diferents.

Per tal de dur a terme la selecció d'informants s'han establert uns certs requisits, que calia complir com a informant: tots són autòctons de Manacor i no han realitzat estades llargues fora del territori; tenen el català com a L1 i, encara que no s'ha tingut en compte el seu nivell d'estudis, cap d'ells està en possessió del grau en filologia catalana o equivalents.

A continuació es presenta una taula que recull tots els informants de cada generació amb la seva edat respectiva. Per tal de mantenir-ne l'anonimat, s'ha decidit assignar una espècie de "codi" a cada informant, que es basa en la inicial del seu sexe (*D* o *H*) i un nombre de l'1 al 10, ordenats cronològicament de més jove a més gran. D'aquesta manera, s'utilitzen els codis *D1* i *H1* per designar la dona i l'home més joves, respectivament, mentre que els codis *D9* i *H9* fan referència als més grans. Per fer referència a les franges d'edat, es fan servir els codis *G1* (generació dels més joves), *GII* (generació intermèdia) i *GIII* (generació dels més grans), tal com es pot observar a la taula següent:

Generació I (G1)		Generació II (GII)		Generació III (GIII)	
Informants	Edat	Informants	Edat	Informants	Edat
D1	16	D4	39	D7	53
D2	22	D5	40	D8	56
D3	24	D6	43	D9	63
H1	22	H4	36	H7	53
H2	22	H5	42	H8	58
H3	23	H6	42	H9	63

2.2. Entrevista

En un primer moment, es va elaborar una enquesta molt extensa —amb un total de 44 construccions— que recollia totes les possibles combinacions dels clítics d'objecte directe i indirecte, tant en posició proclítica com enclítica. L'enquesta es va elaborar amb l'objectiu que els informants emplenessin, per escrit, els espais en blanc que es corresponien amb les posicions dels clítics en qüestió.

Tanmateix, quan ja s'havia enllestit aquest model d'enquesta inicial, es va constatar que aquest tipus de metodologia no era la més adequada per obtenir dades fiables, ja que el fenomen que s'ha estudiat és un tret dialectal que pertany exclusivament a l'oralitat. Hauria estat molt probable que els informants no haguessin estat fidels a la seva parla real si s'hagués utilitzat una metodologia que impliqués l'escriptura. S'ha de tenir en compte que a les escoles de

Mallorca s'ensenyava el català estàndard i que, per tant, l'escriptura es basa en aquesta varietat supradialectal.

Per aquest motiu es va decidir canviar de mètode i basar el treball únicament en la parla oral. D'aquesta manera, es va optar per dur a terme una entrevista dirigida, ja que s'ha considerat que és el mètode més eficient perquè els informants siguin fidels al seu ús real de la llengua. Per tal de garantir la fluïdesa de les entrevistes, es van enregistrar. Aquest fet va permetre tornar-les a escoltar i dur a terme una transcripció fonètica més fidel.

L'entrevista va consistir a proposar als informants 12 situacions diferents del dia a dia, amb les quals es poguessin sentir identificats amb facilitat. Un cop contextualitzats, se'ls va preguntar com expressarien determinades idees i missatges en aquelles situacions. Per dur a terme l'entrevista es va elaborar un guió de totes les situacions que s'havien de recrear i quins enunciats s'havien de preguntar als informants¹. A continuació, se'n presenta una mostra:

Entrevistadora: Imagina't que estàs amb el teu / la teva fill/a petit/a i que no es vol posar la jaqueta i fa molt de fred i primer li demanes educadament a veure si es pot posar la jaqueta. Com l'hi diries?

Només en alguns casos s'ha facilitat un suport visual a algun dels informants —principalment, pertanyents a la GIII²—, per facilitar la comprensió de l'entrevista dirigida. Aquest suport visual ha consistit en un full que, o bé contenia els diferents pronoms febles d'acusatiu —*el, la, els, les*—, o bé contenia espais en blanc que es corresponien amb les posicions dels clítics en qüestió.

Aquest últim tipus de suport visual es correspon amb el guió que ha seguit l'entrevistadora. S'ha de destacar que en cap cas es preguntava als informants una resposta escrita: totes les entrevistes que s'han dut a terme han estat orals, encara que se'ls facilités algun suport visual.

¹ Cal destacar que s'han introduït dos contextos en què no es preguntava pels clítics estudiats, per tal de despistar els informants.

² Són els que sovint han tingut més dificultat per comprendre el funcionament de l'entrevista dirigida.

3. TRACTAMENT DE LES DADES

3.1. Criteris de presentació de les dades

Per dur a terme una anàlisi clara i visual, s'ha utilitzat la nomenclatura que ja ha estat exposada anteriorment. En primer lloc, cada generació rep el codi format per la inicial G i els nombres romans I, II, III segons la franja d'edat que compregui: GI, GII i GIII. En segon lloc, pel que fa als informants, s'ha fet ús dels codis formats per la inicial del seu sexe (D i H) i un número de l'1 al 9. Aquest mètode, a més de ser molt visual, permeten identificar els informants amb més facilitat.

Pel que fa als resultats, les respostes que s'han obtingut s'han classificat en quatre blocs diferents: (1) construccions que segueixen l'ordre innovador, (2) construccions que segueixen l'ordre tradicional del territori estudiat, (3) construccions amb un únic pronom i, per acabar, (4) construccions amb el pronom d'acusatiu *ho*.

A cadascun d'aquest blocs se li ha assignat una abreviatura per identificar-los més eficaçment i per no haver de repetir sintagmes tan extensos a l'hora d'analitzar els resultats. Aquestes abreviatures consisteixen en les inicials de la denominació donada:

- (1) **CI**: construccions innovadores
- (2) **CT**: construccions tradicionals
- (3) **C-IP**: construccions amb un únic pronom
- (4) **C-HO**: construccions amb el pronom acusatiu *ho*

Pel que fa a l'últim tipus de construccions, es pot considerar que es produeix un sincretisme³. Dit d'una altra manera, es pot considerar que el pronom *ho* assumeix les funcions dels pronoms febles d'acusatiu *el, la, els, les*, que, segons la norma establerta, no li pertocuen:

A més de les funcions d'atribut i predicatiu esmentades (§18.6.1), el pronom *ho* representa un complement directe quan aquesta funció és desenvolupada pels demostratius *açò, això* o *allò*, o per una oració subordinada substantiva finita o una de no finita [...]. Aquest pronom feble també representa els pronoms indefinits *quelscom* o *res*.

(IEC 2016: §18.6.2)

³ Es produeix un sincretisme lingüístic quan determinats valors morfosintàctics, que acostumaven a presentar formes diferents, comparteixen una mateixa forma.

Per tal de presentar els resultats, en primer lloc, s'ha elaborat una extensa taula que conté totes les respostes transcrites fonèticament. Però, a més d'aquesta taula, s'ha cregut adient trobar un altre mètode més còmode i visual per presentar les dades. Per aquest motiu, s'ha optat per presentar els resultats a través de dades estadístiques, concretament a través de percentatges. A més, aquest ús de l'estadística ha permès crear gràfics que pretenen facilitar la comprensió dels resultats.

Així, les dades han estat presentades a través d'aquests gràfics i, a partir de cada un d'aquests, s'han realitzat les interpretacions. De tal manera que s'exposa primerament un gràfic i, seguidament, una explicació detallada dels resultats que s'hi poden observar. Cal tenir en compte que s'han dut a terme dues anàlisis: anàlisi generacional i anàlisi segons el sexe. Quant a l'anàlisi generacional, s'ha creat un gràfic general que recull totes les dades, sense distingir entre el sexe dels informants. Quant a l'anàlisi segons el sexe, s'ha realitzat un gràfic per a cada franja d'edat o generació.

3.2. Taula general de resultats

Primer de tot, cal donar unes quantes indicacions que ajudaran a entendre com s'han organitzat les dades en les taules següents. D'una banda, a les files de la columna de l'esquerra hi apareixen totes les combinacions dels pronoms febles que s'han preguntat als informants. Alhora, cada una d'aquestes files presenta dos subapartats per classificar les respostes segons la posició dels pronoms respecte al verb (postverbal i preverbal). D'altra banda, hi ha tres columnes perfectament delimitades que fan referència a les tres generacions que s'han analitzat. Cada una d'aquestes columnes també compta amb dos subapartats: dones i homes.

En segon lloc, pel que fa a les dades que recullen les taules, s'han utilitzat determinats recursos per fer tal d'aconseguir-ne una visualització més ràpida. D'una banda, s'han marcat amb un * aquelles respostes obtingudes a partir d'una modificació de la pregunta⁴, com a conseqüència de les dificultats que han mostrat els informants per donar certes respostes. De l'altra, s'han

⁴ En general, es tracta de construccions no imperatives amb els pronoms febles en posició enclítica. Per poder obtenir una resposta amb els pronoms en aquesta posició s'ha variat la pregunta: se'ls ha demanat una construcció imperativa.

presentat de color vermell els informants que o bé no han donat resposta a una pregunta en concret o bé la seva resposta no és significativa per a l'estudi.

En tercer lloc, cal fer referència a les respostes subratllades en groc. En general, aquestes respostes van acompanyades del verb (no transcrit fonèticament). Aquest recurs s'ha utilitzat per marcar que no s'ha aconseguit cap construcció amb els clítics en una posició concreta, que en la majoria de casos es tracta de la posició enclítica. En general, els informants han presentat dificultats per realitzar construccions amb enclisi pronominal, sobretot en aquells casos en què la construcció no és imperativa. Fabra ja va tenir en compte aquesta dificultat de la llengua en les seves gramàtiques:

[...] La posposició dels pronoms febles al verb quan aquest està en altres temps [que no siguin infinitiu, gerundi o imperatiu] (Ex.: *Plau-me que ho facin*) és un arcaisme que cal usar amb una gran circumspecció.

(Fabra 1918: 98)

Aquests pronoms febles [...]. És col·loquen generalment davant del verb; es col·loquen darrera quan el verb està en imperatiu, infinitiu o gerundi [...]. Construccions com *plau-me que ho facin* (amb el pronom posposat a una forma de l'indicatiu) són arcaïques.

(Fabra 1956: §IV)

Finalment, pel que fa a la transcripció fonètica, cal remarcar que no és una transcripció gaire detallada, només s'han transcrit, de manera general, els pronoms que són del nostre interès, de manera que s'han hagut de marcar també alguns aspectes de la transcripció. Algunes transcripcions van acompanyades dels superíndexs 1 i 2:

- **Superíndex 1:** la fricativa sibilant [s] pot fer referència a diferents al·lòfons si es troba en posició proclítica, segons el fonema que la segueix. Si va seguida d'una consonant sorda, [s] es manté sorda ([s]); si va seguida d'una consonant sonora o una vocal, la fricativa sibilant assimila la sonoritat i esdevé sonora ([z]); també pot esdevenir una ròtica ([r]), per rotacisme, en casos com: *el mos va deixar* = [əɫ moʀ va].
- **Superíndex 2:** simplificació de contínues. En el cas de la construcció en ordre tradicional del pronom d'acusatiu femení plural (*LES*) + pronom de datiu reflexiu (*SE*), entren en contacte una africada sorda [ts̺] i una fricativa sorda [s]. El resultat d'aquest contacte és una africada sorda [ts̺̺].

També cal esmentar que s'ha marcat l'accentuació en aquells casos en què els pronoms febles es troben en posició postverbal, ja que, en aquest tipus de seqüències (verb + un o més clítics), l'accent recau sobre l'última síl·laba gairebé de manera sistemàtica (Grimalt 2002, Torres-Tamarit i Pons-Moll 2018) i el parlar de Manacor no presenta excepcions:

En el cas del manacorí, un altre cop, trobam un sistema en el qual la síl·laba accentuada de les seqüències d'un verb i un o més pronoms clítics és la darrera sense cap mena d'excepcions.
(Grimalt 2002: 23)

		Generació I (GI)		Generació II (GII)		Generació III (GIII)	
		Dones	Homes	Dones	Homes	Dones	Homes
EL ME	Preverbal	D1: [mə l] D2: [mə l] D3: [mə l]	H1: [mə l] H2: [mə l] H3: [m o]	D4: [m o] D5: [mə l] D6: [m o]	H4: [m o] H5: [m o] H6: [m o]	D7: [əl mə] D8: [m o] D9: [əl mə]	H7: [m o] H8: [m o] H9: [m o]
	Postverbal	D1: [m ó] D2: [m ó] D3: [m ó]	H1: [m ó] H2: [m ó] H3: [m ó]	D4: [m ó] D5: [m ó] D6: [m ó]	H4: [m ó] H5: [m ó] H6: [m ó]	D7: [m ó] D8: [m ó] D9: [m ó]	H7: [m ó] H8: [m ó] H9:
EL MOS	Preverbal	D1: [əl mos ^l] D2: [mə l] D3: [əl mos ^l]	H1: [moz əl] H2: [moz o] H3: [m o]	D4: [moz o] D5: [moz əl] D6: [əl mos ^l]	H4: [moz o] H5: [moz o] H6: [moz o]	D7: [m o] D8: [əl mos ^l] D9: [əlz mos ^l]	H7: [əl m] H8: [əl moz o] H9:
	Postverbal	D1: [moz ó] D2: [m ó] D3: [moz ó]	H1: [moz ó] H2: [m ó] H3: [m ó]	D4: [moz ó] D5: [moz ól] D6: [moz ó]	H4: [moz ó] H5: [m ó] H6: [moz ó]	D7: [m ó] D8: [əl moz ó] D9: [əl mós]	H7: H8: [moz ó] H9: [moz ó]

ELS ME	Preverbal	D1: [mə ls ^l] D2: [mə ls ^l] D3: [əlz mə]	H1: [mə ls ^l] H2: [mə lz ə] H3: [mə lz ə]	D4: [ləz me] D5: [mə lz ə] D6: [ləz mə]	H4: [m o] H5: H6: [ləz mə]	D7: [ləz mə] D8: [ləz mə] D9: [əd̃z ə mə]	H7: [əd̃z ə mə] H8: [əd̃z ə mə] H9: [əd̃z ə mə]
	Postverbal	D1: [ləz mǎ] D2: [mə lós] D3: [mǎ ls]	H1: [mǎ ls] H2: [mǎ ls] H3: [mǎ ls]	D4: [ləz mǎ] D5: [m ó] D6: [ləz mǎs]	H4: [m ó] H5: H6: [ləz mǎs]	D7: [m ó] D8: [ləz mǎ] D9: [ləz mǎ]	H7: [ləz mǎ] H8: [ləz mǎ] H9: [ləz mǎs]
ELS SE	Preverbal	D1: [sə ls ^l] D2: [sə lz ə] D3: [sə lz ə]	H1: [sə lz ə] H2: [sə lz ə] H3: [sə lz ə]	D4: [sə lz ə] D5: [əl se] D6: [sə d̃z ə]	H4: [s o] H5: [ed̃z ə sə] H6: [ləs sə]	D7: [lə sə ²] D8: [lə sə ²] D9: [əd̃z ə sə]	H7: *[ləz mə] H8: [əl sə ²] H9: *[əd̃z ə mə]
	Postverbal	D1: *[mǎ ls] D2: *[mə lós] D3: [sə ls]	H1: [lós] H2: *[mə lz ə] va deixar H3: *[m ó]	D4: [lós] D5: D6: *[sə ləz] va deixar	H4: *[m ó] H5: *[ləz mǎ] H6: *[əd̃z ə mə] deixes	D7: *[ləz mǎ] D8: *[ləz mǎ] D9: *[ləz mǎ]	H7: *[ləz mǎs] H8: *[ləz mǎ] deixaries H9:

ELS VOS	Preverbal	D1: [əlz ə vos ¹] D2: [əlz ə vos ¹] D3: [əl vos]	H1: [voz əls ¹] H2: [əd̃z ə vos ¹] H3: [voz əls ¹]	D4: [voz o] D5: [voz əl] D6: [voz o]	H4: [voz o] H5: [voz o] H6: [əd̃z ə vos ¹]	D7: [ləz vos ¹] D8: [əlz ə vos ¹] D9: [əd̃z ə vos ¹]	H7: [əlz vos ¹] H8: [əd̃z ə vos ¹] H9: [ləz vos ¹]
	Postverbal	D1: [voz ó] D2: [vos lós] D3: [voz ó]	H1: [voz ó] H2: H3: [voz ó]	D4: [voz ó] D5: D6: [voz ó]	H4: [voz ó] H5: [voz ó] H6: [ləz vós]	D7: [ləz vós] D8: [loz vós] D9: [vós]	H7: [voz ó] H8: [vos ó] H9: [ləz vós]
LA TE	Preverbal	D1: [tə lə] D2: [tə lə] D3: [tə lə]	H1: [tə lə] H2: [tə lə] H3: [tə lə]	D4: [tə lə] D5: [tə lə] D6: [lə tə]	H4: H5: [lə tə] H6: [tə lə]	D7: [lə tə] D8: [tə lə] D9: [lə tə]	H7: [lə tə] H8: [lə tə] H9: [lə mos ¹]
	Postverbal	D1: D2: [tə lə] D3: [tə lə]	H1: [tə lə] H2: [tə lə] H3: [tə lə]	D4: [lə tə] D5: [tə lə] D6: [tə lə]	H4: [t ó] H5: [lə tə] H6:	D7: [lə tə] D8: [lə tə] D9: [lə tə]	H7: [lə tə] H8: [lə tə] H9:

LA VOS	Preverbal	D1: [lə vos ¹] D2: [lə vos ¹] D3: [tə lə]	H1: [lə vos ¹] H2: [lə vos ¹] H3: [lə vos ¹]	D4: [tə lə] D5: [voz lə] D6: [lə tə]	H4: [voz o] H5: [lə vos ¹] H6: [lə vos ¹]	D7: [lə vos ¹] D8: [lə vos ¹] D9: [lə vos ¹]	H7: [lə vos ¹] H8: [lə vos ¹] H9: [lə vos ¹]
	Postverbal	D1: *[lə w má] D2: *[mə lə] D3: [lə vós]	H1: *[mə lə] H2: *[mə lə] H3: *[mə lə]	D4: [tə lə] D5: D6: [tə lə]	H4: *[m ó] H5: * [lə má] H6: *[lə mə] tornau	D7: *[lə mə] deixau? D8: * [lə má] D9: * [lə má]	H7: *[lə m əw] tornada H8: * [lə má] H9: * [lə má]
LES TE	Preverbal	D1: [ləs tə] D2: [tə ls ¹] D3: [ləs tə]	H1: [tə ləs ¹] H2: [tə ləs ¹] H3: [tə ləs ¹]	D4: [ləs tə] D5: [tə ləs ¹] D6: [tə lz ə]	H4: [tə les ¹] H5: [ləs tə] H6: [əd̃z ə tə]	D7: [ləs tə] D8: [ləs tə] D9: [ləs tə]	H7: [ləs t̃] H8: [ləs tə] H9: [əd̃z ə tə]
	Postverbal	D1: [ləs tə] D2: [tə ləs] D3: [tə ləs]	H1: [tə ləs] H2: [tə ləs] H3: [tə ləs]	D4: [ləs tə] D5: [tə ləs] D6: [ləs tás]	H4: [t ó] H5: [ləs tə] H6: [ləs tə]	D7: [ləs tə] D8: [ləs tə] D9: [ləs tə]	H7: *[ləs tə] proves H8: [ləs tə] H9: [ləs tás]

LES SE	Preverbal	D1: [sə lz ə] D2: [sə ləs ¹] D3: [sə ləs ¹]	H1: [sə ləs ¹] H2: [sə ləs ¹] H3: [sə ləs ¹]	D4: [sə ləs ¹] D5: D6: [sə lz ə]	H4: H5: [sə lz ə] H6:	D7: [lə ts ə ²] D8: [lə ts ə ²] D9: [lə ts ə ²]	H7: [lə ts ə ²] H8: [lə ts ə ²] H9: [lə ts ə ²]
	Postverbal	D1: * [ləs tã] D2: * [tã lãs] D3: [sə lãs]	H1: * [tã lãs] H2: * [ləz vós] H3: *renta [tã lãs]	D4: D5: [sə lãs] D6: * [ləs tã]	H4: H5: *renta [tã lãs] H6: * [ləz vós]	D7: * [ləs tã] D8: * [ləz vós] D9: * [ləs tã]	H7: * [ləz vós] H8: * [ləs tã] H9:
LES MOS	Preverbal	D1: [ləz mos ¹] D2: [mã ls ¹] D3:	H1: [moz els ¹] H2: [mã lãs ¹] H3: [moz lãs ¹]	D4: [ləz mos ¹] D5: [ləs ¹] D6: [mos ¹]	H4: [moz əls ¹] H5: H6: [əd̃z ə mos ¹]	D7: [ləz mos ¹] D8: [ləz mos ¹] D9: [əd̃z ə mos ¹]	H7: [ləz mos ¹] H8: [ləz mos ¹] H9: [əd̃z ə mos ¹]
	Postverbal	D1: [moz lãs] D2: D3: [ləz mós]	H1: [moz lãs] H2: [mã lãs] H3: [mã lãs]	D4: [ləz mós] D5: [lãs] D6:	H4: [lãs] H5: H6: [ləz mós]	D7: [ləz mã] D8: [ləz mós] D9: [ləz mós]	H7: H8: H9:

3.3. Bases estadístiques

A propòsit de presentar els resultats estadísticament, s'han hagut d'establir uns paràmetres. Primer de tot, cal tenir en compte que a cada informant se li han formulat un total de 20 preguntes: 10 construccions amb pronoms en posició enclítica i 10, en posició proclítica. Amb l'objectiu d'extreure les dades de manera parcialment conjunta, s'ha multiplicat el nombre total de preguntes formulades a cada informant pel nombre total d'informants d'un mateix sexe, pertanyents a una mateixa franja:

$$20 \text{ (nombre de preguntes per informant)} \times 3 \text{ (nombre d'informants per sexe i franja)} = 60$$

Un cop extret el nombre total de respostes per sexe de cada una de les generacions, se li ha restat el nombre de preguntes que no han obtingut resposta. Ens ha semblat que era el procediment més just i encertat, ja que, per exemple, les dones de la GII només havien respost

unes 54 preguntes, mentre que les dones del GIII havien respost les 60. Si no haguéssim realitzat aquesta adequació, els percentatges no haurien estat tan precisos⁵.

A partir d'aquestes dades, s'han classificat les respostes obtingudes en quatre grups: ordre tradicional, ordre innovador, formes amb *ho* i formes amb un pronom. Aquestes respostes, primerament, s'han representat en forma de fracció. Com ja s'ha dit, cada sexe de cada franja d'edat té un denominador diferent, que equival al nombre de respostes que s'han obtingut. Seguidament, a partir d'aquestes fraccions, s'han obtingut els percentatges.

A continuació es presenta una taula que recull tots els resultats, tant les fraccions com els percentatges. Pensem que pot ajudar a entendre el procediment que s'ha dut a terme per extreure els resultats numèrics:

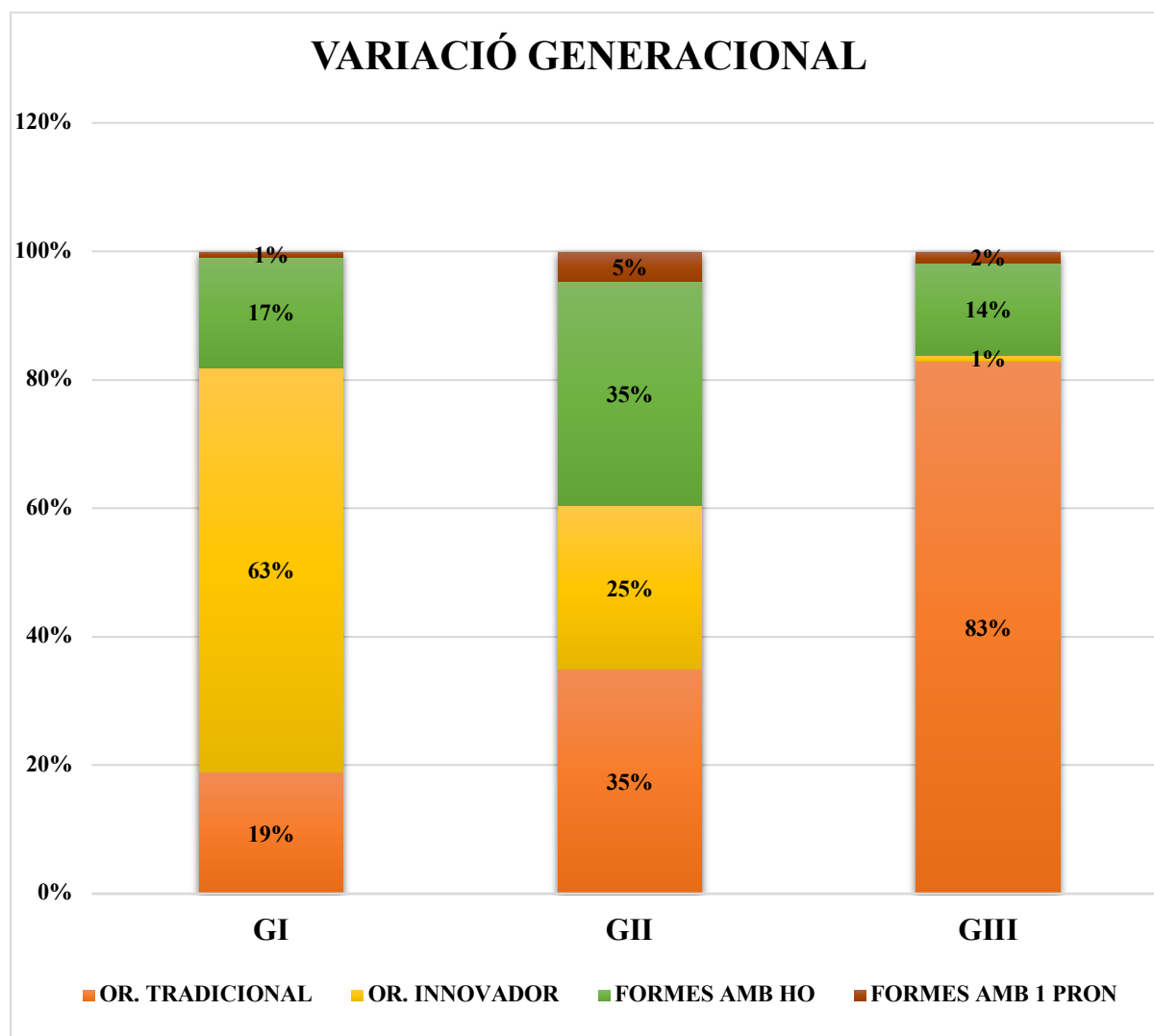
	GI		GII		GIII	
	Dones	Homes	Dones	Homes	Dones	Homes
Ordre Tradicional	17/57 =30%	5/59 = 8%	15/54 = 28%	22/52 =42%	51/60 =85%	41/51=80%
Ordre Innovador	32/57 =56%	41/59 =69%	22/54 =41%	5/52 = 10%	1/60 = 2%	0/51 = 0%
Formes amb <i>ho</i>	8/57 = 14%	12/59 =20%	13/54=24%	24/52 =46%	7/60 = 12%	9/51 = 18%
Formes amb 1 pronom	0/57 = 0%	1/59 = 2%	4/54 =7%	1/52 = 2%	1/60 = 2%	1/51 = 2%
No resposta	3/60 = 57C ⁶	1/60 = 59C	6/60 = 54C	8/60 = 52C	0/60 = 60C	9/60 = 51C

⁵ Cal tenir en compte que, tot i que els resultats siguin exposats percentualment, es tracta d'un estudi qualitatiu i no quantitatiu. És a dir, que amb un nombre més elevat d'informants podrien variar significativament els resultats.

⁶ *C = construcció*. Aquesta fila recull el nombre de preguntes que han obtingut resposta, que coincideixen amb els denominadors de les fraccions.

4. ANÀLISI DELS RESULTATS

4.1. Variació generacional



Com ja s'ha esmentat, en aquest nivell d'anàlisi generacional no s'ha fet distinció entre sexes; per tant, s'han sumat els resultats de dones i homes per extreure un únic percentatge de cada franja d'edat. D'aquesta manera es troben tres grans blocs, un per a cada generació (GI, GII, GIII) i, a cada una, se li ha assignat una barra que conté els percentatges dels quatre tipus de construccions que s'han establert per dur a terme la classificació dels resultats.

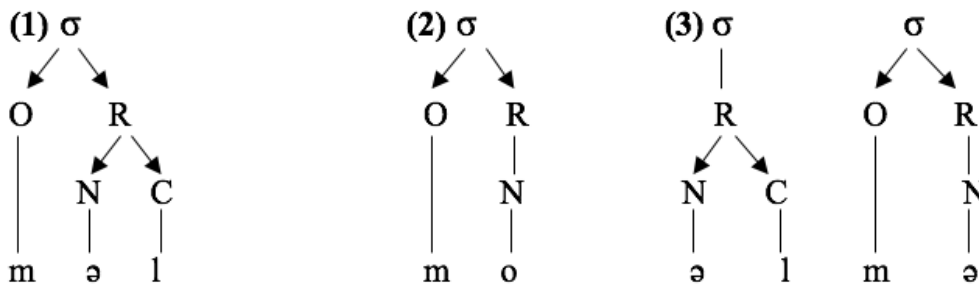
Pel que fa a la GIII, es pot apreciar que hi ha un ús majoritari de l'ordre tradicional per part dels parlants d'aquesta generació. Dit d'una altra manera, es pot considerar que aquesta generació es caracteritza per un alt manteniment de l'ordre tradicional dels pronoms d'acusatiu

i datiu, amb un 83% de les construccions. Només hi ha un ús de l'1% de l'ordre innovador, que equival a una única resposta, concretament de la informant D8⁷.

Quant a la GII, veiem que l'ús de l'ordre tradicional es redueix considerablement, però no majoritàriament a favor de l'ordre innovador (25%), sinó que hi ha un augment de l'ús de construccions que contenen el pronom *ho* com a complement directe. El 35% de respostes que contenen construccions amb aquest pronom feble s'igualen al percentatge de les construccions que presenten un ordre tradicional.

Aquest fet ens fa intuir que es produeix un canvi lingüístic entre els parlants; no obstant això, és un canvi lingüístic poc definit. Es pot percebre que hi ha algun factor de les CT que causa certa "incomoditat lingüística" als parlants, segurament atesa la complexitat estructural i sil·làbica de les CT. Vegem-ne un exemple:

Em pots passar el bolígraf?



(1) Me'l pots passar?

(2) M'ho pots passar?

(3) El me pots passar?

En l'esquema exposat prèviament, trobem les estructures sil·làbiques⁸ de la combinació dels pronom datiu de primera persona del singular i el pronom acusatiu masculí singular: (1) ordre innovador (CI), (2) construccions amb *ho* (F-HO), (3) ordre tradicional (CT). A simple vista ja es pot observar que (1) i (2) són estructures molt més simples que (3), ja que només contenen una síl·laba, mentre que l'ordre tradicional (3) n'implica dues.

⁷ Si consultem la taula general de resultats, la D8 respon amb la forma [tə lə] a la construcció de pronom feble d'objecte indirecte de 2a persona del plural + d'objecte directe femení singular.

⁸ L'organització dels constituents sil·làbics es basa en la ramificació binària amb rima (Pike i Pike 1947).

Segons l'algorithm de sil·labificació bàsic, l'ordre de formació dels constituents de les síl·labes és el següent: primer es forma el nucli de la síl·laba, seguidament es forma l'obertura i, finalment, es forma la coda. Per tant, hi ha una preferència lingüística de tenir síl·labes amb obertures, abans que amb codes. Així, es pot apreciar que (3), a més de presentar més d'una síl·laba, no segueix aquest algoritme, ja que ens trobem un primera síl·laba sense obertura però amb coda, i la coda, a més a més, és interna (és a dir, seguida de consonant).

Segurament, com a conseqüència del que acabem d'explicar, es produeix una progressiva disminució de l'ús d'aquestes construccions a favor d'altres, sobretot de les F-HO i, en menor mesura, a favor de les CI. Cal destacar que les F-HO comporten seguir l'ordre innovador:

(1) Me'l pots passar? (el bolígraf):

me (forma plena del pronom de datiu) + **'l** (forma reduïda del pronom d'acusatiu)

(2) M'ho pots passar? (el bolígraf) :

m' (forma elidida del pronom de datiu) + **ho** (forma plena de pronom d'acusatiu)

Podem observar que, en aquesta franja, els parlants inconscientment opten per estructures sintàctiques i sil·làbiques més simples. El fet de no estar encara gaire familiaritzats amb les CI, fa que es produeixi un sincretisme amb les formes amb *ho*, com ja s'ha explicat abans.

Tot i així, es pot percebre aquest fet com un estat intermedi del canvi lingüístic, ja que l'ús de les CI també ha experimentat un augment considerable i no es pot obviar, ja que es passa d'un ús de l'1% a un del 25%.

Finalment, pel que fa a la GI, trobem que l'ús de les CI ha pujat a un 63% en aquesta generació. En aquest punt ja s'observa una tendència clara: la preferència per les CI. Podem considerar que el canvi lingüístic s'està establint progressivament entre els parlants. Així mateix, també s'observa una moderació de les F-HO amb un 17%, enfront del 35% de la generació anterior. Aquest últim percentatge gairebé s'igualava amb el manteniment de les CT, amb només un 19%.

Pel que fa a les construccions amb només un pronom, considerem que els resultats no són gaire significatius, ja que els percentatges són mínims: a la GI, un 1%; a la GII, un 5%; i a la GIII, un 2%. Si els percentatges haguessin estat més alts, potser hauríem pogut considerar aquest

tipus de construccions com un possible recurs de simplificació. No obstant, els parlants opten per altres sistemes de simplificació que garanteixin el manteniment dels dos clítics pronominals.

Si interpretem els resultats obtinguts en conjunt, podem afirmar que existeix una clara variació generacional. Veiem que l'ordre tradicional va perdent ús progressivament a favor de l'ordre innovador a través de les generacions. D'aquesta manera, s'observa que s'està produint un canvi lingüístic, que s'intueix que és intern, ja que es tracta d'un canvi que s'ha produït en la resta de varietats del català.

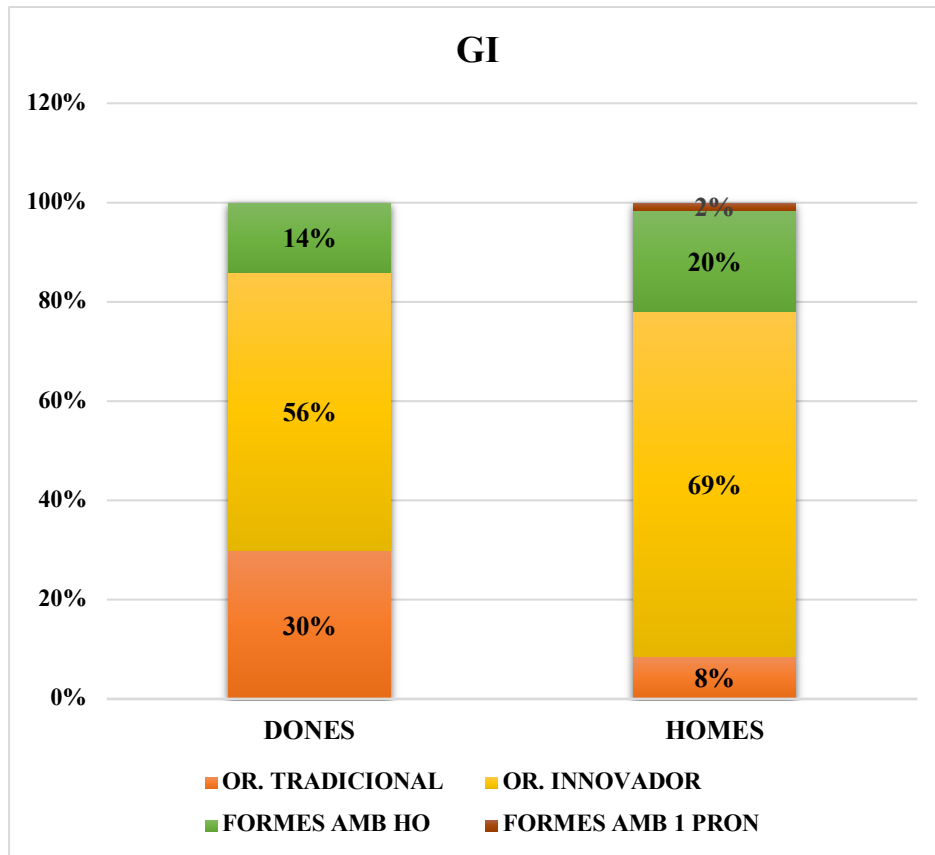
Gabriel Bibiloni fa referència a aquesta creixent preferència per l'ordre innovador en el català de Mallorca:

A Mallorca tradicionalment es col·loca primer el complement directe i després l'indirecte (donau-la-me o donau-la'm), però de cada vegada més s'adopta l'ordre general⁹ (donau-me-la).
(Bibiloni 2016: 173)

Segurament, és un canvi molt més avançat i establert a la GI per la presència del català estàndard a les escoles, que ajuda els parlants a assolir més aviat l'ordre innovador, que és el que estableix la normativa.

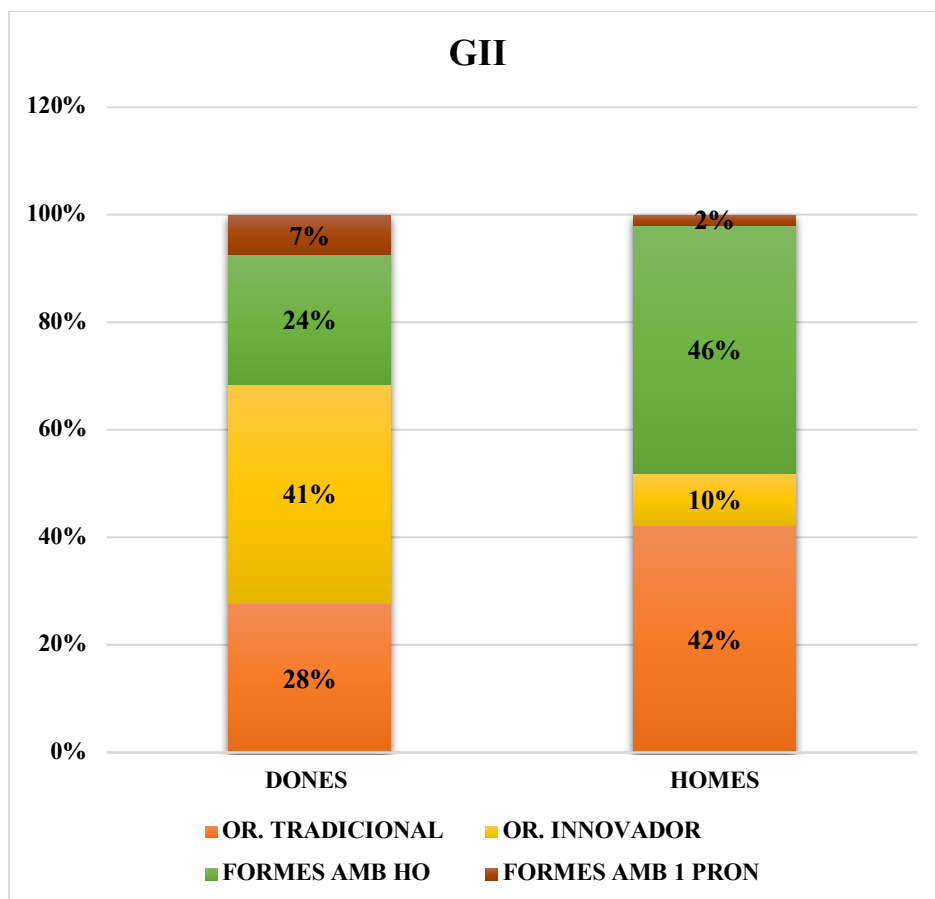
⁹ El concepte *ordre general* de Bibiloni (2016) és equivalent a l'ordre que en aquest estudi es considera "innovador".

4.2. Variació segons el sexe



En aquesta primera franja d'edat, la dels més joves, s'observa que els homes són més innovadors que les dones, ja que un 69% de les respostes obtingudes segueixen l'ordre innovador o estàndard. En altres paraules, les dones mantenen en major mesura l'ordre tradicional que els homes, amb un 30% de construccions amb aquest ordre, mentre que els homes només en presenten un 8%. Tot i així, cal destacar que hi ha una tendència majoritària i comuna entre dones i homes a utilitzar les CI, ja que en ambdós casos l'ús d'aquestes és de més d'un 50%.

Malgrat haver obtingut uns resultats clars i lògics, s'ha de tenir en compte que s'està treballant amb una mostra reduïda d'informants. Això significa que si s'ampliés aquesta mostra, els resultats podrien variar significativament.



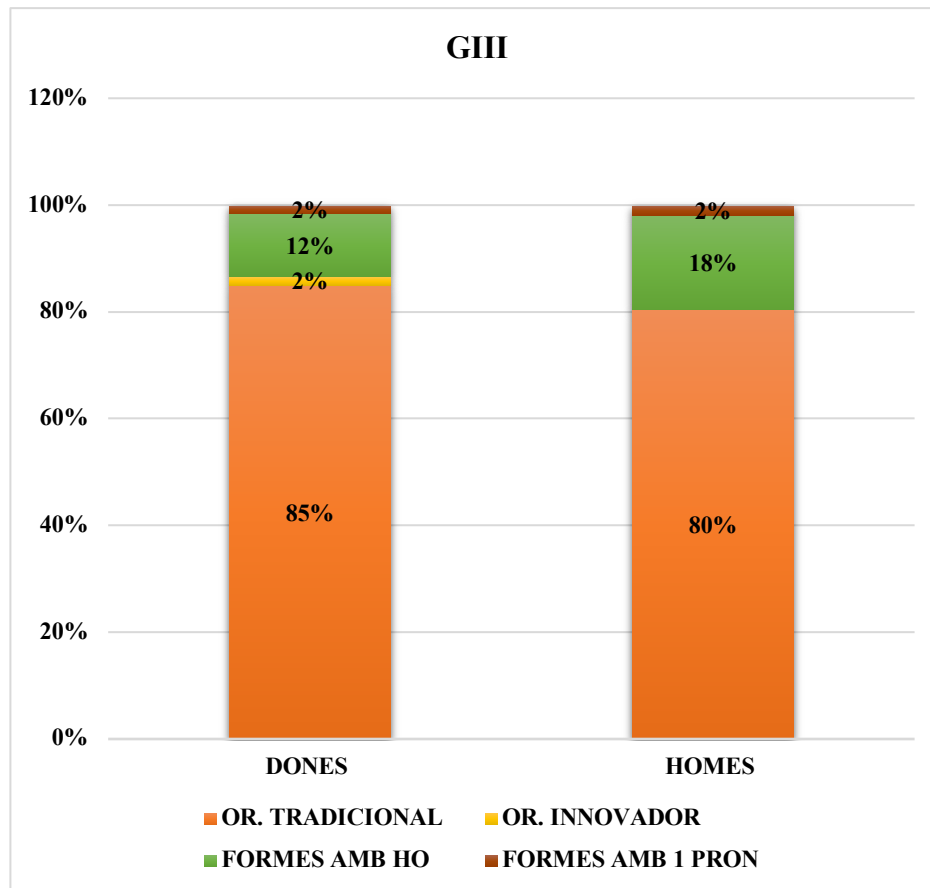
En aquesta franja d'edat és on es veu més variació entre els dos sexes. D'una banda, s'observa que els homes són molt més "tradicionals" que les dones, és a dir, presenten un manteniment més elevat de l'ús de les CT, gairebé d'un 50%. Només un 10% de les respostes obtingudes presenten ordre innovador. En canvi, veiem que en aquest cas, les dones són molt més innovadores que els homes, ja que han presentat ordre innovador en un 41% de les respostes.

Si es disposés d'una mostra més àmplia d'informants i es posés el focus exclusivament en aquesta generació, es podrien fer algunes constatacions relacionades amb el *Principle I* de William Labov:

For stable sociolinguistic variables, men use a higher frequency of nonstandard forms than women. This basic finding can be formulated in two complementary ways: men use more nonstandard forms, less influenced by the social stigma directed against them; or, conversely, women use more standard forms, responding to the overt prestige associated with them.

(Labov, 1990: 210)

No obstant, tot i que els resultats posin de manifest que les dones són més innovadores que els homes —dit d'una altra manera, utilitzen més les formes establertes per l'estàndard que els homes— no es pot afirmar que sigui una tendència general. Com ja s'ha dit abans, per poder fer aquest tipus de constatació, s'hauria de tenir una mostra més àmplia d'informants.



En aquesta generació es pot apreciar una clara tendència comuna entre dones i homes, com ja s'ha vist en l'anàlisi generacional: el manteniment de l'ordre tradicional. Tal com ja s'ha esmentat amb anterioritat, només es troba una resposta amb ordre innovador, concretament d'una informant (D8). D'aquesta manera, es pot afirmar que aquesta generació no es veu afectada pel canvi lingüístic, sinó que aquest s'inicia en informants de la franja intermèdia.

Si ens fixem ara en l'ús general de les F-HO, els homes sempre presenten un percentatge més elevat que les dones. Això també ens podria fer intuir que en les dones es produeix una estandardització més ràpida que en els homes, ja que les construccions amb *ho* no són innovadores en mallorquí, sinó que són estructures tradicionals del territori però molt més simples que les CT.

Cal destacar finalment, que és a la GII on es dona un ús més elevat de les F-HO, sobretot en homes amb un 46%. Encara que les dones de la GII també presenten el percentatge més elevat respecte a les de la resta de generacions, no es pot considerar que es produeixi un “abús” d’aquestes formes.

5. CONCLUSIONS

A tall de conclusió, és innegable que s’està produint un canvi lingüístic en el parlar de Manacor pel que fa a l’ordre dels pronoms febles d’acusatiu i datiu. S’intueix que es tracta d’un canvi lingüístic intern a la llengua catalana, ja que l’ordre tradicional d’aquests clítics de la llengua antiga és el mateix que encara es manté en manacorí, que forma part del mallorquí.

S’ha pogut observar que hi ha una variació generacional molt clara, ja que l’ús d’aquest ordre tradicional (CT) varia molt segons la generació: el més grans (GIII) encara presenten un alt grau de manteniment d’aquest ordre, mentre que els més joves (GI) ja tenen una preferència per l’ordre innovador (CI), principalment per motius de simplificació sintàctica i sil·làbica. No obstant, també s’ha de tenir en compte la possible influència del contacte amb el català estàndard que s’estudia a les escoles de Mallorca.

A la franja intermèdia és on es percep més vacil·lació a nivell generacional, ja que hi ha un augment de l’ús de les construccions que contenen el pronom d’acusatiu *ho*. La nostra conclusió ha estat que és molt probable que es doni un sincretisme, un mecanisme de simplificació: estructura familiar i habitual del seu dialecte, però molt més simple que les CT. S’ha considerat aquesta generació com una fase intermèdia del canvi lingüístic: ja es pot intuir, però encara no està establert.

També és en aquesta franja intermèdia on es produeix més variació segons el sexe dels informants. Ja s’ha especificat que no es pot arribar a conclusions absolutes a causa del reduït nombre d’informants de què es disposa. Però sí que s’han pogut fer algunes deduccions, que un estudi amb una mostra més àmplia podria ajudar a corroborar: les dones assoleixen l’estandardització de manera més ràpida que els homes. No obstant, a la GI ha ocorregut el contrari: els homes han presentat més tendències innovadores que les dones. Encara que es

creu que amb una mostra més gran d'informants els resultats podrien canviar considerablement.

Finalment, també cal considerar la dificultat dels parlants de formar construccions que no siguin imperatives amb els pronoms en qüestió en posició enclítica. Cal destacar, però, que aquesta no és una característica exclusiva del mallorquí, sinó que és una dificultat comuna de totes les varietats del català.

Tornant a la hipòtesi inicial, es pot concloure que hi ha variació generacional i variació segons el sexe entre els parlants de Manacor. S'han complert les expectatives, sobretot pel que fa a la variable generacional: els més grans són els més tradicionals amb una alternança gairebé nul·la entre CI i CT; els de la generació intermèdia presenten molta alternança; i, finalment, els més joves presenten ja una preferència per les formes 'estàndard', és a dir, les formes innovadores.

6. BIBLIOGRAFIA

ALCOVER, Antoni M. (1916): “Estudis de Sintaxis dialectal catalana”, *Bolletí del diccionari de la llengua catalana*, IX, 49-63.

BIBILONI, Gabriel (2016). *El català de Mallorca. La fonètica*, Palma de Mallorca: Leonard Muntaner Editor.

FABRA, Pompeu (1918). *Gramàtica catalana*, Barcelona: Institut d'Estudis Catalans, ⁷1933 (facsimil, 1995).

FABRA, Pompeu (1956). *Gramàtica catalana*, Barcelona: Teide, ¹⁹2007.

GRIMALT, Pere (2002). *Enclisi i accentuació en el català de Mallorca i Menorca*, Treball de doctorat, Barcelona: Universitat de Barcelona, Departament de Filologia Catalana.

INSTITUT D'ESTUDIS CATALANS (2016). *Gramàtica de la llengua catalana*, Barcelona: Institut d'Estudis Catalans.

LABOV, William (1990). “The intersection of sex and social class in the course of linguistic change”, *Language Variation and Change* 2, 205-254.

PIKE, Kenneth L., i PIKE, Eunice V. (1947) “Immediate Constituents of Mazateco Syllables”, *International Journal of American Linguistics* 13, 78-91.

TORRES-TAMARIT, Francesc i Clàudia PONS-MOLL (2018). “Enclitic-induced stress shift in Catalan”, *Journal of Linguistics*.

VENY, Joan (1982). *Els parlars catalans*, Mallorca: Editorial Moll, ¹⁰1993.

7. ANNEXOS

7.1. ANNEX 1: Enquesta inicial

Sexe	
Edat	

Hola informants! Primer de tot, moltes gràcies per accedir a completar aquesta enquesta, la vostra ajuda és fonamental per dur a terme aquest Treball de Fi de Grau.

Abans de mirar-vos l'enquesta i començar a emplenar-la, m'agradaria donar-vos una sèrie d'instruccions per tal d'obtenir els resultats desitjats. És molt i molt important que tingueu en compte que **aquesta enquesta no pretén valorar la CORRECCIÓ GRAMATICAL, sinó que està dissenyada per fer un estudi sobre l'ÚS REAL de la varietat del mallorquí**, per aquest motiu us demano que no tingueu molt en compte els criteris gramaticals del català, "només el just i necessari". A més, cal destacar que es tracta d'una enquesta **INDIVIDUAL**, per això és molt important que la completeu sols i que les respostes que doneu siguin exclusivament vostres.

Així doncs, l'estructura que segueixen les preguntes d'aquesta enquesta és la següent:

1) Me pots acompanyar **a sa platja**?

- ____ ____ pots acompanyar?
- Pots acompanyar ____ ____?

A partir d'aquesta estructura, el que us demano que feu és el següent:

- 1- substituir els mots en **negreta** (en aquest exemple seria **a sa platja**) pel pronom que trobeu més adient (**el, la, hi, els, les, ho**, etc.)
- 2- que completeu els DOS espais en blanc amb el **pronon** que hàgiu escollit i el mot subratllat (en aquest exemple seria me), en l'**ordre que us resulti més familiar**

Seguint aquestes pautes, aquest exemple esdevindria alguna cosa d'aquest estil:

1) Me pots acompanyar **a sa platja**?

- M' HI pots acompanyar?
- Pots acompanyar - M' HI ?

Contesteu totes i cada una de les 23 “preguntes” que formen l’enquesta i recordeu que heu d’emplenar els DOS espais en blanc que hi ha a cada frase. **Recordeu que NO heu de posar-hi molt d’esment, completar aquesta enquesta us ha de portar poc temps (no més de 2-3 minuts), i que la resposta ha de ser automàtica (no cal que us la penseu gaire, heu d’escriure el primer us vingui al cap).**

Si heu entès les “regles de joc” i heu completat la graella inicial (principalment les caselles de **SEXE** i **EDAT**) ja podeu començar la vostra breu tasca com a informants.

ENDAVANT!

- 1) **Me** pots passar **es bolígraf**?
 - _____ pots passar?
 - Es bolígraf, pots passar _____ ?
- 2) **Te** pots posar **sa jaqueta**?
 - _____ pots posar?
 - Pots posar _____ ?
- 3) Mon pare **me** va comprar **sa moto**.
 - Mon pare va comprar _____.
 - Mon pare _____ va comprar.
- 4) Qui **te** va regalar **es llibre**?
 - Qui va regalar _____ ?
 - Qui _____ va regalar?
- 5) **Me** pots contar **què va passar**?
 - _____ pots contar?
 - Pots contar _____ ?
- 6) Es teu germà **se** va rentar **ses dents**?
 - Es teu germà _____ va rentar?
 - Es teu germà va rentar _____ ?
- 7) **Te** vares banyar **es peus** a sa platja?
 - _____ vares banyar a sa platja?
 - Vares banyar _____ a sa platja?
- 8) En Toni **me** va deixar **unes sabates**.
 - En Toni va deixar _____.
 - En Toni _____ va deixar.
- 9) **T'** acompany **a Palma**.
 - _____ acompany.
 - Acompanyar _____.
- 10) Si voleu, **vos** puc deixar **sa càmera**.
 - Si voleu, _____ puc deixar.
 - Si voleu, puc deixar _____.

11) Ahir mos varen robar **es cotxe**.

- Ahir varen robar _____ .
- Ahir _____ varen robar.

12) Vos vaig regalar **dues roses** per Sant Jordi.

- Vaig regalar _____ per Sant Jordi
- _____ vaig regalar per Sant Jordi.

13) Un amic mos va deixar **tres llibres**.

- Un amic _____ va deixar.
- Un amic va deixar _____.

14) Mos pots explicar **es tema 4**?

- Pots _____ explicar?
- _____ explicar?

15) Mos va dedicar **una cançó**.

- _____ va dedicar.
- Va dedicar _____.

16) Se va rompre **dos dits**.

- Va rompre _____.
- _____ va rompre.

17) Se va posar **s'abric**.

- _____ va posar.
- Va posar _____.

18) Te vares provar **ses sabates**?

- _____ vares provar?
- Vares provar _____?

19) Mos va enviar **panades**.

- Va enviar _____
- _____ va enviar.

20) Vos vaig contar **un conte**.

- _____ vaig contar.
- Vaig contar _____.

21) Mos hem de mirar **un dossier**.

- Hem de mirar _____.
- _____ hem de mirar.

22) Se va rompre **sa mà**.

- _____ va rompre.
- Va rompre _____.

23) Ja vos vaig donar **es doblers**.

- Ja _____ vaig donar.
- Ja vaig donar _____

7.2. ANNEX 2: Guió entrevista

1) Me pots acompanyar **a comprar**?

- _____ pots acompanyar
- Acompanya _____ !

2) Me pots passar **es bolígraf**?

- _____ pots passar?
- Passa _____ !

3) Posa't **sa jaqueta**!

- _____ poses?
- Sa jaqueta, posa _____ !

4) Es teu germà se va rentar **ses dents**?

- Es teu germà _____ va rentar?
- Es teu germà, va rentar _____ ?

5) En Toni me va deixar **es calçons**.

- En Toni _____ va deixar.
- Toni, deixa _____ !

6) Vos puc deixar **sa càmera**.

- _____ puc deixar.
- Sa càmera, puc deixa _____ .

7) Mos va dedicar **es llibre**.

- _____ va dedicar.
- Dedicar _____ !

8) Vos podeu posar **es abrics**?

- _____ podeu posar?
- Posa _____ !

9) Mos dus **a Palma**?

- _____ dus?
- Du _____ !

10) Te vares provar **ses sabates**?

- _____ vares provar?
- Ses sabates, prova _____ !

11) Mos va enviar **ses panades**.

- Envia _____ !
- _____ va enviar.

12) Se va deixar **es apunts** a classe.

- _____ va deixar a classe.
- Va deixar _____ a classe.